

Lénárt Eszter (1974–1980)

Hogy került a Kollégiumba?

Elsőévesként albérletben laktam, azután adtam be a kérvényt, szóbeli meghallgatás is lehetett, de nem vagyok benne biztos. Kiemelt kollégiumnak számított, de úgy éreztem akkor, hogy labdába se rúg a pesti Eötvös Collegium mellett. Ha az ember azt mondta, hogy Eötvös-kollégista, akkor nem estek tőle hanyatt, nem éreztük, hogy ez egy kívánatos cél vagy státusz lett volna, vagy hogy a Kollégiumnak bármi célja lenne, hacsak az nem, hogy a jókat egy helyre gyűjtötte. Saját kollégiumi programmal azonban nem rendelkezett (ha nem vesszük annak a havonkénti előadásokat), nem adott hozzá a tagok tanulmányaihoz, én ezt hiányoltam is. Ennek megfelelően a tagok éltek az aznapot, ügyeltek az átlagukra és diákköröztek, ha bent akartak maradni. Nem éreztem akkora privilégiumnak, hogy tag vagyok, de lehet, hogy csak akkor nem érzi az ember, amikor benne van. Véleményem szerint nem szimbolizált a Kollégium semmit, nem törekedett erre az egyetem sem.

Mi jelenthette mégis az Eötvös vonzerejét?

Bent volt a központban, és a társak is jók voltak, bár a tagok egy része csak a tanulással voltak elfoglalva. Én több minden iránt érdeklődtem, ezért kifejezetten jól jött, hogy több karról, szakról kerültek ki az Eötvös tagjai. Más kollégiumokban ilyen nem volt. Arról nem is beszélve, hogy vegyesen laktak a lányok és a fiúk. Az Eötvösben ötágas szobák voltak, más kollégiumokban nemegyszer tizenkétágasak, sőt egymáson is átjártak. Én egyébként Budapestről mentem Szegedre tanulni. Kifejezetten el szerettem volna menni itthonról. Az emberről azt gondolták akkortájt, hogy csak azért jött ide, mert nem vették fel Budapestre, és az első év végén úgymint átjelentkezik. Ez rám abszolút nem volt jellemző. Szerettem volna megismerni egy másik szeletet is az országból, és ezt meg is kaptam. Ehhez nagyban hozzájárult az Eötvös Kollégium vegyes tagsága, például a jogász Virágh Marival jártunk a Szeged környéki tanyákra, szociológiai felméréseket végeztünk. Sokan jártak be a Kollégiumba, kinek-kinek a barátja, barátnője, sokan a József Attila Kollégiumból, akikkel közös volt a bejáratunk. A kapunál lent volt a lépcső alatt egy kis fülke, onnan hívta hangosbemondóval a portásnéni az embert a telefonhoz.

Az Eötvös Kollégium hagyományait ismerték?

Nem ismertük a hagyományokat sem. Lehet, hogy ekkor nem volt még ajánlatos, bár a politikai rendszer szigora már oldódott. Egy szabadon gondolkodó ember nem is nagyon akart semmiféle szervezethez tartozni, mert az mindig szorosan együtt járt a politikával. A Kollégium egyfajta civil szervezet lett volna, de ilyen akkor nem létezett, így maradt a viszonylag szabad kívülállás.

Milyen életet lehetett élni az akkori anyagi körülmények között?

Egész jót, mások voltak az arányok. Egy héten többször el tudtunk menni a Hágiba, a Gödörbe, a Béke Tanszékre. Egy kocsmá volt éjszaka nyitva, a Jeges. A jogászok kedvenc helye a Sárkány volt. Belefért a mozi, a színház, az uszoda, a könyvvásárlás. Sok program is volt, volt miből választani. Kaptunk menzajegyeket is.

Milyen volt az igazgató?

Nem volt karámosítás, Nagy Gézától bármit lehetett csinálni, néha bejött és elbeszélgetett velünk. Egyébként franciás volt, Budapestről járt le, a Gellérthegyen lakott. Nagyon kellemes ember volt.

Hogy alakult az egyéni pályája?

1980-ban meghívtak az Altajisztika Tanszékre, egy év múlva Olaszországba mentem tanítani. 1988-ban és '90-ben születtek a gyerekeim. Azóta tanítok, fordítok, tolmácsolok, kiállítást rendezek: szabadúszó vagyok.

*Az interjút Varga-Orvos Zoltán készítette 2010-ben Budapesten
Szerkesztette: Nagyillés János*